

til den Argumentation, som den ærede Forslagsstiller i saa Henseende har givet, at man nemlig hverken skal tillegne sig Kundgjørelsen, og heller ikke forkaste den, men derimod ønske andre Mænd til at gennemføre den. — Naar jeg nu vil tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af det af Premierministeren Fremsatte, da har den ærede Minister formeentlig uret, naar han paastaar, at Kundgjørelsen ikke, som Adressen siger, „indeholder en Opgivelse af den hidtil fulgte Politik, hvorom der var Enighed mellem Konge og Folk“. Ministeren har søgt at bevise, at denne Politik ikke har været fulgt indtil det Dieblik, da Kundgjørelsen udkom. Men Kundgjørelsen indeholder jo dog en udtryffeligt Opgivelse af Notabelprojectet, som er den sidste ministerielle Plan, og maa antages at have rækket til det Dieblik, da Kundgjørelsen fremkom; og Notabelprojectet indeholder dog endnu det, som Ministeriet selv har anført som det Charakteristiske ved Martspolitiken, nemlig Slesvigs og Danmarks constitutionelle Forening med en provindstet Selvstændighed for Slesvig; — thi, som Ministeren rigtigt har bemærket, Holsteens Udfondring, som ogsaa blev fremhævet i Martsdagene, var Noget, som nødvendig fulgte af hiin Tids Begivenheder, men som kunde modificeres, naar disse forandrede, uden at derfor det egentlig Væsentligste blev opgivet. Dette — den inderligere Forening mellem Slesvig og Danmark end mellem Slesvig og Holsteen og end mellem Danmark og Holsteen — dette er derimod for første Gang opgivet i Kundgjørelsen, og en anden Politik er proclameret (Hør!).

Hovedindvendingen, som Premierministeren rettede mod Adressen, var iøvrigt imod det, som jeg, i Overensstemmelse med den ærede Forslagsstiller, har fremhævet som dens egentlige Kjerne. Han meente, at, naar man ikke vilde udtale sig mod Kundgjørelsen, saa var man heller ikke besøjet til at udtale sig mod Ministeriet. Jeg antager dog, at det er Tilfældet; thi for det Første har Ministeriet udtalt skarpt og stærkt, at Kundgjørelsen ikke var bleven paatvungen, og det har altsaa virkelig tilegnet sig Kundgjørelsen, og dernæst kunne der vel være andre Momenter i Ministrenes

og Ministeriets politiske Liv, som kunne bevæge os til, ligeoverfor en saadan Kundgjørelse, ikke at have Tillid til det.

Jeg skal tillade mig i Henseende til det første Punkt udtryffeligt at fremhæve, hvad den ærede Premierminister derom har udtalt. Han har sagt, at naar man havde forstaaet, at den foreliggende Politik var Regjeringen paatvungen, da skulde han „møde dette med sin simple Benægtelse; — Udlandets Cabinetter have ikke tvunget Kongen til Noget, efterat Freden er sluttet,“ — — „Min Benægtelse af en yderligere Tvang vil jeg nu ikke begrunde, men ved min Benægtelse bliver jeg staaende.“ To Gange endnu har den ærede Minister udtalt det Samme, og jeg troer ikke, at man, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (David) forrige Gang forsøgte, viser Ministeriet nogen god Tjeneste ved at sige, at man ikke skulde lægge for megen Vægt paa deres Ord; — „formegen“ maa vel her være særdeles megen; thi at man ikke skal lægge for megen Vægt derpaa, er jo en Selvfølge. Men skal det altsaa betyde det Samme som særdeles megen, saa troer jeg som sagt ikke, at Ministeriet er tjent med hiin Art Forsvar. Hvad det siger ved et Spørgsmaal om Rigets vigtigste Anliggende, derpaa skal man tilvisse lægge megen Vægt. Man er saaledes, idet man angriber den kongelige Kundgjørelse, i sin fulde Ret, naar man siger, vi kunne tage Kundgjørelsen, men vi kunne ikke tage det Ministerium, der vedkjender sig en saadan Kundgjørelse som ønskelig. Jeg skal derfor, idet jeg gaaer over til enkelte Punkter, navnlig fremhæve saadanne, som vise det Mislige i at overlade et slikt Ministerium Styrelsen af vor Politik og navnlig benytte saadanne, hvorom der ogsaa findes andre Udtalelser af den ærede Udenrigsminister, for at man ikke skal sige, at vi ubilligt henholde os blot til Ministeriets nævnte Vedkjendelse. Den ærede Minister har igjen idag berørt Londonner-Protokollen og Monarchiets Integritet, han har tidligere benyttet dette som et Hovedargument for den foreliggende Ordning, han har sagt, naar Kongen skal fastholde sit Monarchi, maa man vel bruge en saadan Form dertil, som ikke gjør Monarchiet umuligt, som ikke strider mod Mo-